

Beseffende dat dit toch wel een bijzonder dier was, liet de visser de vogel opzetten, waarbij dan ook de onjuiste determinatie plaatsvond.

Slangenarenden behoren in ons land tot de zeer zeldzame vogels en als winterwaarneming is dit het eerste geval in Nederland. „De Nederland Vogels” (p. 487) vermeldt 4 vondsten, de laatste uit 1907, de overige waarnemingen zijn uit de 19de eeuw. Sindsdien werden tot nu toe geen nieuwe gevallen bekend.

Maten: vleugel 540 mm; snavel vanaf washuid 35 mm; loopbeen 90 mm; staart 310 mm.

SUMMARY:

Short-toed Eagle (Circaëtus gallicus) in the Netherlands.

During the severe winter of 1962-1963 a weakened Short-toed Eagle was found on the mud-flats near the Frisian coast. Later the bird was stuffed by a fisherman and wrongly identified as an Osprey (*Pandion haliaetus*).

This is the fifth occurrence in the Netherlands, the last one was in 1907. It is the first winter-observation.

G. Bos.

EEN NIEUWE WAARNEMING VAN DE KLEINE GEELPOOTRUITER (*Tringa flavipes*) (**).

Op 29 augustus 1967 tijdens een ochtendexcursie naar de Oude Rijn onder de gemeente Pannerden (Gld.) zagen A. B. Wittgen, B. Hallmann en Mej. L. van Riel omstreeks 8.45 u. bij het pontveertje aan het Bergse Hoofd, een kleine strandloper, die onmiddellijk de aandacht trok door een geheel wit/grijs uiterlijk en opvallend gele poten.

De vogel die aanvankelijk op 20 m bestudeerd kon worden, fourageerde bedrijvig op de door de lage waterstand ontstane slikjes, die grotendeels bedekt waren met waterplanten. De manier van voedselzoeken was ruiterschachtig, echter minder „wipperig” dan bij Bosruiter of Tureluur.

Met twee 10 x 50-kijkers en een 12 x 60-kijker konden wij de vogel gedurende 3 minuten bij gunstig licht (zon in de rug) observeren.

Door gealarmeerde Meerkoeten verontrust, fladderde de vogel daarna enkele meters weg en verdween daardoor achter een kraag van riet, rus en lisdodde. De ruiter liet zich toen nog slechts enkele malen, zij het slecht, zien. Door terreinomstandigheden kon de vogel niet dichterbij benaderd worden.

Het postuur kwam het meest overeen met dat van de Bosruiter. De heldergele poten waren echter duidelijk langer, terwijl ook de zwarte snavel langer en dunner — ook aan de snavelbasis — was. De pootlengte maakte op ons echter niet die „lange” indruk als de afbeelding in de „Vogelgids” ons zou doen geloven.

Mogelijk kan dit veroorzaakt zijn doordat onze ruiter enigszins in de drijvende plantenmassa wegzakte, hetgeen bij de aanwezige Zwarte Ruiters en Kieviten wel geconstateerd kon worden. De kleur van het vederkleed kwam overeen met die van de Groenpootruiter in winterkleed.

Bovenkop en hals egaal grijs, voorhoofd iets donkerder. Opvallend lange wenkbrauwstreep (wit), grijze wangen. Rug en vleugels grijs, beslist niet bruinachtig grijs, met witte vlekken en veerranden. Borst en flanken toonden een zweem van bruin en waren bezet met fijne lengtestreepjes; buik en anaalstreek wit.

Vliegbeeld (tijdens het fladderend wegvluchten): vleugels egaal donkergrijs, geen vleugelstreep; rug lichter dan de vleugels; opvallend lichte staart; stuit wit, doorlopend tot even boven achterrand van vleugels, een kenmerk dat mij onmiddellijk opviel en dat niet aanwezig is bij Bosruiter en Witgatje, waar het wit van de stuit slechts doorloopt tot aan de vleugelrand. De pentekening van het vliegbeeld van de Kleine Geelpootruiter in de 3rd Edition, 1964, van *Popular Handbook* geeft hiervan een juist beeld.

Het wit van de stuit gaat over in de benedenstaart welke wordt afgegrensd door een weinig opvallend streepachtige eindbandering. De vogel maakte geen geluid.

Nadat wij thuis de beschikbare literatuur bestudeerd hadden, brachten wij in de loop van de middag een nieuw bezoek aan de langzaam verlandende Rijnarm. De ruiter liet zich echter niet meer zien. De determinatie leverde nog wel problemen op, voornamelijk wat betreft de pootlengte en het grijze vleugeldek. De pootlengte komt meer overeen met de tekening in „*Popular Handbook*”, „*The American birds of Eastern and Central America*” van Forbush and May en met de oude tekening van F. Morris in „*A History of British Birds*” Vol. V dan met die van de „*Vogelgids*”.

De rugtekening van onze ruiter kwam weer niet overeen met de tekst en afbeelding in „*Popular Handbook*”, waar duidelijk sprake is van een grijsbruin winterkleed. Daarentegen geven de kleuren in de „*Vogelgids*” wel een juist beeld. De beschrijving van een Kleine Geelpootruiter in de Brabantse Biesbosch van 30 oktober 1966 (*Limosa* 40: 1) blijkt exact van toepassing te zijn op onze vogel. De conclusie dat de steltloper onder Pannerden (Gld.) waargenomen, een Kleine Geelpootruiter (*Tringa flavipes*) in winterkleed was, leek ons daarom de enige juiste.

A. B. Wittgen.

SUMMARY:

New record of the Yellowshank (Tringa flavipes).

On August 29th, 1967 a Yellowshank was seen at Pannerden, Province of Gelderland. This is the second record for the Netherlands.

WAARNEMING VAN DE POELRUITER (*Tringa stagnatilis*) IN DE OMGEVING VAN VLAARDINGEN

Samen met een Vlaardingse vogelvriend, de heer J. van der Lugt, werd op zondag 22 oktober 1967 een bezoek gebracht aan een uitgestrekt, recent opgespoten terrein tussen de Holyweg en de Vlaardingse Vaart. Op een gedeelte waar het weiland door de zijwaartse druk van het opgespoten, zandelijke materiaal omhoog was geschoven en het oorspronkelijke substraat (grasland) nog grotendeels intact was gebleven, werd een solitaire *Tringa stagna-*